

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Tertiò oppugnatur particulariter, & in specie solutio adversariorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

- 48 Confirmatur, quia illud positivum vnius quod superaddit vnum supra ens abstrahitur ab omni positivo, vel non abstrahitur ab omni, sed ab aliquibus solum; si ab aliquibus solum: ergo minus extenditur quam positivum vt sic, quia positivum vt sic abstrahitur ab omni positivo; vnde extenditur, ad omne particulare positivum, sicut animal vt sic extenditur ad omne animal, quia abstrahitur ab omni animal: vnde homo vt sic vel equus vt sic non extenduntur tantum quantum animal vt sic, quia animal vt sic abstrahitur ab omni animali, & equus vt sic non abstrahitur ab omni animali, sed solum ab aliquibus animalibus, scilicet inhihibilibus, & ideo equus vt sic non potest equari cum animali vt sic, neque converti cum ipso, quia ex eo quod latius pateat animal vt sic, vniuersalius est quam equus vt sic, ratione cuius incapax est vt adaequetur cum equo vt sic, & sic impossibile est quod equus vt sic convertatur cum animali vt sic, & praedicetur adaequate de ipso: sed positivum vnius vt sic non abstrahitur ab omni positivo vt sic, sed solum ab aliquibus positivis, & positivum vt sic abstrahitur ab omni positivo: ergo positivum vt sic est vniuersalius, & latius patet quam positivum vnius vt sic, ac proinde positivum vt sic non converteretur cum positivo vnius vt sic, ac proinde positivum vnius non erit attributum positivi vt sic.
- 49 Si autem positivum vnius abstrahitur ab omni positivo sub omni latitudine positivi: ergo est positivum vt sic formalissime adhuc per rationem sine ulla distinctione à positivo vt sic: ergo non est attributum positivi vt sic, quia idem omnino non potest esse attributum sui ipsius, quia inter attributum, & essentiam debet dari distinctio: sed inter positivum vt sic, & positivum vt sic nulla potest dari distinctio, alias darentur duo positiva vt sic quod supra demonstravimus esse falsum: ergo positivum vnius non abstrahitur ab omni positivo: sed solum ab aliquibus positivis, scilicet à connotationibus oppositis divisioni, & sic erit aliquod positivum vt sic.
- 50 Tunc sic de illo positivo vt sic abstracto ab omni positivo interrogo, an sit indivisum in se an sit verum, seu intelligibile saltem à Deo, an sit bonum vel non; hoc secundum non potest dici, quia positivum vt sic ita dicitur indivisibile in se sicut ens: ergo est vnum vt ens, item non potest negari quod sit verum cum sit intelligibile à Deo ex eo quod actu intelligatur ab ipso, item est bonum quia est perfectio esse positivum, & ideo formaliter reperitur in Deo, in quo non reperitur nisi perfectio: ergo non potest negari quod positivum vt sic sit verum bonum, & vnum, praeterea non potest dici quod positivum vt sic repugnet existere: ergo sine dubio dicendum est positivum vt sic esse ens vt sic, praecipue quia ens vt sic est conceptus non negativus sed affirmativus: ergo positivus, & sic immediate opponitur negationi vt sic adaequate: ergo ens vt sic, & positivum vt sic non sunt duo conceptus obiectivi, sed vnus, & idem formalissime, & solum distinguuntur vt synonyma, sed positivum vt sic (vt iam demonstratum manet ex eo quod abstrahitur ab omni positivo, quia ab omnibus convenientibus in aliqua ratione potest abstrahi talis ratio: cum ergo omnia positiva quae reperiuntur in omni latitudine positivi convenient in ratione positivi, inde est quod positivum vt sic debeat abstrahi ab omni positivo, quatenus talis est

vniuersalius, & communius, ac proinde non convertitur cum aliquo positivo vt sic abstracto ab aliquibus positivis, & non ab omnibus, ac proinde non debet converti cum vno si positivum est: sed potius latius debet patere quam illud: ergo etiam ens vt sic non potest converti cum vno vt sic si est positivum: sed vere convertitur quia est haec vera praedicatio ens est vnum, vnum est ens: ergo necessario sequitur, v.g. num vt sic non addere supra ens aliquod positivum, sed necessario debet addere negationem, quae quia non est inferior entis vt sic, aut positivi vt sic non est inconvertibilis cum positivo, & ideo potest esse aequalis cum illo, & constituere attributum ipsius.

SVBSECTIO III.

Tertio oppugnatur particulariter, & in specie solutio Adversariorum.

Tertio sic insurgo contra connotationem illam oppositam divisioni, quam asserunt adversarij esse constitutivam vnius; nam connotatio illa vt ait Divus Thom. 1. p. q. 11. art. 1. in corp. & ad primum est quid negativum: ergo id quod constituit vnum formalissime est negatio, & non positivum propter assertum Divi Thomae, & ratio est, quia illa connotatio est connotatio multitudinis: sed connotatio multitudinis non connotat ipsam admittendo illam: ergo negando ipsam, & excludendo illam à se: ergo connotatio est negatio multitudinis.

Dicunt adversarij illam connotationem non esse exclusionem multitudinis positivae, & entitativae, sed formalitatis multitudinis, quae divisio dicitur ac proinde negatio est: ergo talis connotatio debet esse positiva, & non negativa.

Contra, quia illa divisio quae negatur per illam connotationem vel est divisio formalis, quae idem est, ac formalis carentia vniionis, aut est divisio quae est carentia identitatis inter illa quae plura dicuntur, vel solum est fundamentalis divisio quae solet vocari materialis entitatum multitudo, quae divisae dicuntur, & terminatae.

Si primum, vel vnum importat illam divisionem formalem vt rationem formalem constituendi suum conceptum, & distinguendi illum saltem inadaequate à conceptu entis, vel solum importat illam vt terminum extrinsecum alterius rationis formalis, quae formaliter constituit vnum, non primum, quia de ratione essentiali vnius esset importare carentiam vniionis, vel identitatis partium rei quam denominat vnum quod est constitutum multitudinis formaliter, quae opponitur vnitati, ac proinde ipsa vnitatis sibi opponeretur, & destrueret se ipsam, quod est omnino falsum.

Non secundum, quia ipse P. Hurt. nullā aliam, rationem formalem agnoscit quae superaddatur conceptui entis, & eius terminus esse possit talis divisio illa formalis, si secundum illud principale supra positum in illa distinctiva propositione dicitur: ergo vnum formaliter importat negationem; patet consequentia, quia vnum formaliter non importat ipsam multitudinem materialem vt constituentem formalissime ipsam vnitatem vt vnitatis est, quia vnum quae vnum est, formaliter dicit negationem multitudinis: ergo importat formaliter ipsam multitudinem materialem vt terminum negatum per illa, & sic formaliter dicit negationem

Quæst. II. Quid addat Vnum supra ens. 231

negationem vnius, quia quando aliquid pertinet ad aliquod ens vt terminus alicuius connotationis, relationis vel negationis, ipsa relatio connotatio, vel negatio talis termini pertinent ad tale ens ad quod pertinet vt terminus id de quo loquimur, v. g. quia genitum vt terminus pertinet ad generantem, relatio Paternitatis, cuius terminus est genitum pertinet formalissime ad constitutionem generantis in esse patris; item quia lux pertinet vt terminus negativus aëri tenebroso, ipsa negatio lucis quæ tenebræ dicuntur, pertinet formaliter ad constituendum aërem in esse tenebroso, & idem est in cæco respectu visus, & cæcitatibus; sed multitudo aut pluralitas fundamentalis pertinet ad vnum vt terminus negatus per illud; ergo negatio talis multitudinis formalissime pertinebit ad constitutionem vnius: ergo vnum formaliter constituitur per negationem multitudinis, quæ entitas positiva est.

56 Tercio sic efficacius insurgo, quia illa connotatio divisionis quæ indivisio dicitur non est omnis connotatio, quia distinguitur à connotatione relationis prædicamentalis, nam relatio prædicamentalis licet connotatio sit, est connotatio per modum ordinis quod non habet illa connotatio, quæ per vos non est ordo formalis, ac proinde non est relatio prædicamentalis præterquam quod connotatio ista unitatis, & connotatio relationis prædicamentalis habent distinctos terminos; nam connotatio unitatis habet pro termino divisionem quæ per vos est negatio, relatio autem prædicamentalis non habet pro termino negationem; sed potius positivam entitatem actu existentem: ergo illæ connotationes distinguuntur, item connotatio divisionis in ente non est connotatio relationis transcendentalis vt est materia ad formam substantialem, & c. ergo tria hæc genera connotationum sunt diversa inter se, sed non sunt ita diversa vt non convenient in ratione connotationis positivi vt sic: ergo ab omnibus illis potest abstrahi ratio communis connotationis positivæ vt sic, quæ sit superior respectu omnium illarum connotationum.

57 Tunc sic, de illa connotatione vt sic præcisa ab illis tribus, prædicatur essentialiter ens positivum vt sic, nam illa connotatio datur à parte rei, & existit vere, ac proinde non repugnat existere, item est intelligibilis: ergo est verum ens reale; sed est conceptus affirmativus, & non negatio, quia à positivis non abstrahitur conceptus negativus: ergo talis connotatio vt sic abstracta est ens positivum, de illa enim interrogo an sit æqualis enti, vel inferior respectu illius: si inferior: ergo connotatio divisionis à qua abstrahitur illa à fortiori erit inferior respectu entis vt sic, & ens vt sic erit superior, quia quod est superior respectu alicuius, necesse est vt etiam sit superior inferiori illius; v. g. quia substantia est superior respectu animalis, & animal est superior respectu hominis necessario, & à fortiori sequitur quod substantia sit etiam superior respectu hominis; sed ens vt sic est superior respectu connotationis vt sic abstractæ, à connotatione constituyente vnum, & connotatio vt sic est superior respectu illius connotationis constituentes vnum, quia prædicatur non solum de connotatione divisionis; sed de alijs connotationibus etiam ergo de primo ad ultimum ens est superior respectu connotationis constituentes vnum: ergo talis connotatio addita super ens non potest

constituere attributum entis, sed potius aliquod inferius entis, v. g. quia perfectitas est inferior respectu entis vt sic, & additur enti vt sic, non constituit attributum æquale enti; sed potius constituit substantiam quæ est inferior respectu entis vt sic, & ratio est, quia perfectitas non est omnis positiva ratio, sed aliqua; vnde addita supra ens non constituit æquale enti; sed inferius respectu illius.

Nec potest talis connotatio abstracta à connotatione divisionis esse æqualis enti vt sic, quia connotatio illa non est ipsa essentia entis vt sic, sed potius per vos est ratio positiva distincta ab ente, & positiva vt sic; sed si esset æqualis positivo vt sic aut enti, esset aliud positivum vt sic quod supra late refutavimus: ergo non est æqualis illi. Sed demus connotationem vt sic abstractam à connotatione constituyente vnum, & à connotatione relationis, & c. esse æqualem enti vt sic, necessario sequitur ens vt sic non esse æquale connotationi constituyente vnum, quia quando aliqua ratio est æqualis alteri, & convertibilis cum illa, non potest esse æqualis cum inferiori talis rationis quæ sibi est æqualis, v. g. quia animal vt sic est æquale cum viventi sensibili, & vivens sensibile non est æquale respectu hominis, sed superius etiam animal vt sic debet esse superius respectu hominis, & c. quia homo est æqualis respectu risibilis, & risibile est superius respectu Petri, homo non potest esse æqualis Petro; sed potius debet esse superior respectu illius; sed ens est æquale respectu connotationis vt sic quæ est superior respectu connotationis constituentes vnum; ergo ens est superior respectu connotationis constituentes vnum: ergo non constituit attributum.

Efficacius hoc vrgetur, quia illa connotatio quæ æqualis est cum ente per vos non distinguitur realiter ab ipso ente, sed tantum per rationem; atqui ita distinguitur vt magis exprimat rationem entis: ergo est magis expressio entis vt sic; patet consequentia, quia definitio, v. g. hominis est adæquata affirmativa expressio hominis, & ideo dicimus homo est animal rationale, & ideo definitio solet sic definiti, est oratio adæquate exprimens essentiam rei: ergo hæc quæ sic se habent, esset definitio entis, quod autem non possit esse definitio, sic patet, quia definitio est de essentia definiti, sed attributum alicuius non est de essentia illius: ergo attributum non potest esse definitio entis; sed si est positivum est definitio; ergo est definitio, & non definitio simul; vnde idem erit, & non erit simul: ergo ne hæc absurda sequantur, dicendum est vnum non esse connotationem formaliter positivam divisionis.

Quod amplius vrgetur, quia connotatio illa quæ indivisio dicitur, opponitur immediate divisioni vt vos asseritis; ergo indivisio est negatio non aliquid positivum: patet hæc consequentia, quia divisio est relatio formaliter, ac proinde est quid positivum; sed per vos indivisio opponitur divisioni: ergo opponitur relationi; sed omne quod opponitur relationi formaliter aut est positiva relatio vel negatio relationis; sed indivisio per vos quæ opponitur divisioni non est relatio: ergo est negatio relationis: ergo vnum constituitur per negationem, & non per positivum.

Quod autem divisio ultimo, & formaliter sit relatio sic probatur, quia divisum vt divisum actu,

actu, & formaliter non est ad se, sed ad alium terminum, & ita quando actu, & formaliter comparatur divisum, debet comparari cum alio à quo est divisum, quia divisum non est divisum à se, sed ab alio à se distincto; unde divisum ut divisum formalissime non potest concipi sine alio à quo dividitur, unde si detur una sola res in univervo per impossibile, & non detur aliud, non potest dici illa divisa actu, & formaliter, sicut non existentibus duabus rebus non potest dici una diversa divisa, & distincta ab alia actu & formaliter, & ideo non potest dici Petrus actu divisus, & separatus formaliter à creatura quæ nullo modo est, & potest esse, quia respectu illius, quod non est nulla denominatio formalis est; itaque res divisa actu, & formaliter petit, & entitatem in qua fundetur, & terminum extrinsecum existentem, distinctum à re divisa respectu cuius res denominatur intrinsece divisa: ergo divisio formaliter petit omnes condiciones requisitas ad relationem: ergo est relatio.

Declaratur hoc exemplo manifesto, ideo enim Paternitas est relatio, quia necessario petit fundamentum existens cui innitatur terminum actu existentem ad quem referatur, sine quibus nec esse neque concipi potest: sed etiam divisio actualis, & formalis petit actu subiectum quod denominet, & terminum extrinsecum à quo dividatur, & in ordine ad quem denominetur divisum, sine quibus nec esse neque concipi potest divisio actualis, & formalis: ergo divisio actualis, & formalis est relatio.

62 Vbi adverte omnes concedere relationem distinctionis, & divisionis, sicut concedunt relationem diversitatis, & dissimilitudinis, itaque licet concedatur negatio quæ detur inter divisa separata, & distincta, nihilominus ex vi talis negationis existentis in re distincta, & divisa resultat relatio divisionis, distinctionis, & separationis, per quam refertur res distincta divisa, & separata ad terminum illum actu existentem, à quo dividitur, distinguitur, & separatur res illa quæ divisa, & distincta dicitur, ita ut talis relatio petat essentiam seu entitatem illius pro ratione fundandi negationem seu carentiam unionis, aut identitatis.

63 Itaque supra entitatem indivisam primo advenit negatio, & post negationem ultimo datur, & resultat relatio divisionis tanquam ultima formalitas; nam sicut anima rationalis uno est ultima formalitas compositi, per quam ultimo, & formalissime componitur, & constituitur in ratione essentiali compositi oppositi rei simpliciter essentialiter, & physice, quia talis uno postremo, & ultimo advenit supra materiam, & formam, ita ut nulla alia formalitas adveniat post adventum unionis, item suppositivitas est ultima formalitas in ordine substantiali, quia post illam nulla alia substantialis formalitas advenit: sed potius præsupponuntur omnes ante illam, & illa sequitur ad omnes: sed relatio distinctionis, & divisionis est formalitas quæ ultimo advenit supra rem divisam, ita ut omnes formalitates distinctæ ab ipsa præsupponantur in re divisa ante relationem divisionis, & post omnes illas præsuppositas advenit talis relatio ultimo, & postremo: ergo talis relatio est ultima formalitas divisi.

64 Dices talem relationem, quia prædicamentalis est non esse primario intentam à natura: sed per

accidens resultare præsupposita negatione supradicta, & ideo non esse computandam inter formalitates divisi.

Sed contra manifeste, quia etiam paternitas, 65 & Maternitas sunt relationes prædicamentales, & nihilominus computantur inter proprias, & ultimas formalitates generantium, & ideo paternitas, & maternitas per se constituunt generantem in esse patris, vel matris, quæ formalitates relationis prædicamentalis sive à metaphysica, sive à theologia maximi habentur, & ideo à metaphysicis data opera agitur de illis, & unum integrum prædicamentum ex illis componitur, de quo latissime controversatur ab ipsis metaphysicis, & latissimas ipsi ac difficillimas quaestiones texunt de prædicamento relationis; fides autem maximi habet in mysteriis nostræ fidei, & sic agendo de beata Virgine definit expresse ipsam esse matrem Dei sub nomine relativo matris; imo loquendo de divinis personis explicat data opera non solum relationes transcendentes Patris, Filij, & Spiritus sancti: sed etiam relationem expiratoris activi quæ prædicamentalis, vel quasi prædicamentalis est: ergo relatio prædicamentalis quæ resultat in diviso non est flocci pèdenda: sed potius maximi habenda, imo anteponenda negationi; tum quia quæcumque formalitas positiva ex eo quod positiva sit, est perfectior negatione; tum quia quæcumque formalitas positiva est ratio fundandi talium relationum, quia tales relationes sunt positivæ formalitates, & illa ratio fundandi est negatio, & ideo dñ agimus de diverso opposito, & dissimili, anteponimus relationes negationibus, & sic potius data opera agimus de illis quam de his, tum etiam, quia relatio est ultima formalitas divisi, & negatio est quasi materialis comparata cum relatione, quia est fundamentum illius, & fundamentum est quasi materiale respectu rei fundatæ: ergo ultima, & præcipua formalitas in diviso est relatio divisionis, quæ resultat in ipso ratione negationis, vel identitatis vel conjunctionis: ergo divisio formaliter ultimo, & perfecte non est negatio, sed positivum.

Et confirmatur, quia in divinis conceptus ille 66 qui non est ad se, sed ad alium terminum, realiter distinctum, necessario est conceptus relativus, cum autem oppositio, & distinctio sit in divinis, v.g. in Patre non conceptus absolutus, & ad se, sed ad Filium, & ad Spiritum Sanctum, necesse est ut talis oppositio, distinctio, & divisio sit conceptus relativus: atqui in omnibus rebus, divisio non est conceptus absolutus, & ad se, sed ad alium existentem: ergo est conceptus relativus.

Quod autem omne quod opponitur relationi, 67 sit relatio vel negatio, patet manifeste, quia omne quod potest opponi relationi, debet esse positivum, aut negativum (loquor de oppositione relativa non determinativa: sed non positivum absolutum, quia inter absolutum, & relativum non datur relativa oppositio formalis, ut videtur in Paternitate, quæ opponitur relative formaliter non genito, sed filiationi: ergo est positivum relativum, vel si non est erit negatio, v.g. filiationi opponitur paternitas, aut negatio filiationis: ergo quicquid opponitur formali oppositione relationi, aut est negatio illius aut est altera relatio.

Tunc

Quæst. II. Quid addat Vnum supra ens. 233

68 Tunc sic, vnum vt vnum, non est relativum formaliter, quia vnum vt vnum in se, & respectu sui est, & sic nunquam definitur in ordine ad aliud; ergo vnum vt vnum immediate non opponitur diviso formaliter vt tali, quatenus est relativum relative; ergo opponitur negative; ergo vnum formalissime constituitur in suo esse per negationem.

69 Dices vnum vt vnum non opponitur relationi divisionis, sed negationi quæ est ratio fundandi talis relationis.

70 Sed contra, quia per vos vnum vt vnum non debet opponi multitudini materiali, & fundamentalis, sed vltimæ formalitati multitudinis, vnde asseritis contra Patrem Suarez, unitatem seu divisionem non opponi pluralitati secundum entitatem illius, neque secundum terminos positivos talis pluralitatis, quia hoc omne dicitur esse materiae multitudinis, vnde asseritis necessario opponi debere negationi, quæ vltima formalitas est in entitatibus divisis, & pluribus; sed negatio non est vltima formalitas pluralitatis: sed potius est ratio fundandi respectu vltimæ formalitatis, quæ est relatio divisionis; nam sicut in diversis resultat relatio diversitatis, & in dissimilibus, relatio dissimilitudinis, & in oppositis relatio oppositionis, ita similiter in divisis separatis, & distinctis resultat relatio divisionis, & distinctionis, seu separationis entitativæ, quæ habet pro fundamento ipsam entitatem rei, quæ divisa dicitur, & pro ratione fundandi negationem, sicut relatio diversitatis habet pro fundamento entitatem diversam, & pro ratione fundandi negationem per quam separatur à re diversâ; ergo sicut vltima formalitas oppositi diversi, & dissimilis, neque est entitas ipsa, neque negatio consequuta ad talem entitatem, ratione cuius res diversa non est illa à qua diversa dicitur, sed potius relatio diversitatis, quæ petit pro ratione fundandi ipsam negationem; ita similiter vltima ratio formalis divisi vt divisi, nec erit entitas divisa, quia hæc est fundamentum divisionis, neque negatio identitatis aut unionis, quia hæc est ratio fundandi relationem divisionis, sed potius erit ipsa relatio, quæ vltimo advenit supponendo entitatem, & negationem dictam, nam id quod vltimo omnium advenit, est vltima formalitas: ergo vnum per indivisionem formalissime & vltimo opponitur relationi divisionis, licet præsuppositive opponatur negationi, & entitati; patet consequentia, quia indivisum, & divisum, debent opponi in vltimis formalitatibus, & non solum in fundamentis illarum (alias etiam posset optime dicere aliquis eo modo quo asserit Suarez, unitatem non opponi negationi, quæ est formalitas multitudinis per vos, sed potius entitatibus positivis terminatis, quia non est maior ratio, quare unitas opponatur vni fundamento, quam alteri si referatur via, & aditus ad affirmandum non vltimæ formalitati, sed fundamento opponi unitatem, quia non est maior ratio vnius fundamenti quam alterius) sed vltima formalitas fundata in entitate, & in negatione est relatio divisionis: ergo unitas formalissime, & vltimo opponitur relationi divisionis: ergo per vos debet esse ratio illa per quam opponitur negatio, & non positiva ratio, quia supposito quod talis formalitas unitatis non est relativa, debet esse negativa, quia relationi non opponitur formalissime nisi negatio, aut relatio.

R. P. Ildup. de Peñafel, Theol. Schol. Tom. I.

SVBSECTIO IV.

Varie solutiones Adversariorum oppugnantur.

Respondent adversarij ad nostram principalem rationem, his verbis: Deus habet attributa æqualia sibi, licet sint positiva, & solum distinguantur per maiorem expressionem ab ipso Deo: ergo similiter potest ens vt sic positivum vt sic, habere attributa æqualia sibi, etiam si sint positiva.

Sed contra, quia Deus est positivum particulare, & particulare ens, ac proinde non est ens vt sic, nec positivum vt sic, ratione cuius non est ratio superior abstracta ab omni ente, & ab omni positivo, ratione cuius etiam non habet pro inferiori omne positivum particulare, adhuc per rationem distinctum à Deo, eo modo quo positivum vt sic habet pro inferiori, à quo abstrahatur, & respectu cuius sit superius quodcumque positivum, & ideo nullum potest dari æquale positivo vt sic, quod sit positivum, distinctum ab ipso adhuc per rationem: ergo Deus qui est aliquod particulare positivum, potest habere aliquod positivum particulare, distinctum ab ipso per rationem æquale ipsi, & convertibile cum ipso, & quod adæquate prædicetur de illo, quia vnum particulare ens, optime potest habere aliquam rationem distinctam à se æqualem sibi, quia non abstrahitur ab omni particulari ratione positiva: sed ens vt sic, seu positivum vt sic, non est particulare positivum: sed potius ratio abstracta ab omni positivo, ac proinde est omne positivum, seu universale positivum, & sic debet comprehendere sub se, tanquam superius, quodcumque positivum, & per consequens non potest habere positivum distinctum per rationem à se distinctum æquale sibi, quia positivum vt sic, quatenus abstrahitur ab omni positivo, est superius respectu omnis positivi distincti à se: vnde solum synonymum positivi vt sic, vel eius definitio possunt esse æqualia positiva vt sic, quare si vnum est positivum æquale positivo vt sic, aut est synonymum illius, aut est definitio ipsius: atqui vnum non est definitio positivi vt sic, alias non esset attributum, sed essentia illius: ergo si est positivum æquale erit synonymum positivi vt sic, & non attributum eius, sicut ensis non est attributum gladij, sed synonymum illius; tunc enim aliqua sunt synonyma quando significatum vnius nominis est significatum alterius, sed significatum positivi vt sic est habens esse positivum, & affirmativum vt sic, & immediate oppositum negationi, & significatum vnius vt sic est affirmativum esse, & immediate oppositum negationi: ergo est synonymum positivi.

Vergetur, ideo Deus non potest habere pro attributo aliquam perfectionem distinctam realiter à se, quia Deus est superior in essentia & perfectione, omni perfectione realiter distincta à se; quare quod distinguitur à Deo realiter, & non est Deus à parte rei, necessario est inferius Deo à parte rei, & quia est inferius non est æquale ipsi, implicat enim idem respectu eiusdem esse æquale, & esse inferius, quia autem Deus per rationem non est superius omni perfectione, quia per rationem dantur perfectiones increate di-

G g finitæ